

בתורת הדד א"י אברהם בר חמא בר
 חמא מלמד שבמה הקב"ה עליהם את הדין
 בניית הארץ להם אם אתם מקבלים הוודה
 מוטב ואם לאו שם תהא קבורתם אד אהא
 בר יעקב מאן מדעא רבה לאורייתא אבר
 רבא (א) אעפ"י הוד קבלה בימי אדשדוש
 תה-וכתיב קימו וקבלו הוודים קימו מה
 שקבלו כבר אבר חוקה מא רבתיב
 הוודים השמעתה דין אין יראה ושקפה אם
 וראה למה שקפה וזה שקמה למה יראה
 אלא בתולה יראה ולבסוף שקפה ולמה
 יראה כדריש לקיש ראש י"ש לקיש מא
 ידכתיב יהו ערב ויהו בקר יום השש ה'
 יחודה למה לי בלבד שהתנה הקב"ה עם
 מעשה בראשית ואמר להם אם ישראל
 מקבלים התורה אהם מתקיימן ואם לאו
 אני מחזיר אתכם לתוהו ובוהו:

א"י אברהם בר חמא

זה עמס הכנול בין שר ישראל כעסותן האמת בין
 לוכ"ע זו מטה שלון . דישראל חלבו שמקלין שר
 נוף כמטות . שר מקלין שר על שמקלין כטול-
 וכדאי נרבה ס' סווא כי המטות סווא מטות אהס
 עושים על טולמי . משל"כ לוכ"ע שרדי כוכבים לין
 קיום הטולס תלוי בהם מש"ה לין להם אלה שר
 הטולס עממן .

א"י אברהם בר חמא

או יאמר קדושים תהיו נו' כי שמעתי פי' המדרש שכתב
 קדושים תהיו יכול כמוני ת"ל כי קדוש אני ה'
 קדושותי למעלה מקדושתכם שמעתי בימי נעורי פי' כשביל
 הרב המפורסם מו"ה בער מרחווי זלוק"ל קדושותי
 למעלה ר"ל הקדושה של הקב"ה למעלה היא מקדושתכם
 ר"ל שכני ישראל גורמים למעלה קדושה ככ"כ"ל ע"י
 מעשיהם הטובים וזהו קדושותי למעלה היא מקדושתכם
 שאתם מקדשים עממיכם למטה כך שמעתי ודפתי

א"י אברהם בר חמא

וואת תורת האדם, כל איש ישאל, אל יאמר בלבו ח"ו, פי מה
 אני ומה פתי לפעל במעשי השפלים שום ענין בעולם.
 אמנם יבין וידע ויקבע במחשבות לבו, שכל פרטי מעשיו
 ודבריו ומחשבותיו כל עת ורגע, לא אתאבדו ח"ו, ומה רבו
 מעשיו וקמא גדלו ורמה, שכל אחת עולה עמי שרשה, לפעל
 פעלתה בגבתי קדושים, בעולמות ובחצות האורות העליונים, (י)

הבהיה וקדו לשמא, שגם זה בגלל פנתם דל פאבות נכ, או ד"ע מה
 למעלה ספר, רוצה לומר, אם פי אינה רוצה בעיני הענינים הנראים הנעשים
 סממשיה, אבל פרע נאמנה, כי כל מה שנעשה למעלה בעולמות העליונים
 גבתי וקדו, הכל "מקדש" הוא, על פי מעשיו לאו טייתו על פיית נא
 הבהיה:

ובאמת, פי האיש החכם ויבן את זאת לאמתו, לבו יחיל בקרבו
 בחיל ורעדה, בשומעו על לבו על מעשיו אשר לא טובים ח"ו, עד
 היכו המה מציעים לקלט ולקלט בקטא של חס ושלום, הרבה יותר.
 ממה שתתיר גביכונאר וטיטוס.

אמנם בקרא יהי פאדם לא פתיב, אלא יהי האדם, לואת
 יש מקום לפרשו על פי שנתבאר, שהאדם בנשמת התיים שבחוכו,
 הוא נעשה נפש חיה לרפוי עולמות אין מקפר, שקמו שכל פרטי
 התהגות הגוף והגופותיה, הוא על ידי פת הנפש שבקרבו, כן האדם
 הוא הפת ונפש התייה של עולמות עליונים ותחתונים לאין שעה,
 שכלם מתנהגים על ידו כפ"ל.

א"י אברהם בר חמא

כי זה פשוט הוא, שגם הירוד שבאנשים אם יציעו
 לפניו שיכול הוא בכל עת לעשות חסד על כל העולם כולו, הכולל בתוכו כ"כ
 הירח: עד אין תכלית, יתעורר בשמחה ובגבורה לעשות טוב, וכל העצלות הרפיון
 אינו בא כ"א מחוסר אמונה בגדל הטוב שעושים ממש עם כל היקום בעסק
 התורה, המצות, המצוות, והכחות המדות, אשר עברו זה ואיר ד' את עינינו בדברי
 קדושי עליון בעלי קבלת האמת, אשר הרחיבו המשכיות להודיע את גדל יקרת
 העבודה ואין מעלים על ידה את כללות ההויה וכל פרטיה. אמנם צריך הדבר
 להתקרב אל הציור השכלי, כדי שיהי הירח אמיץ השמחה מבוססת. וזה הציור
 בא ע"י ההכנה של האחדות הרוחנית, והיינו להשכיל שאור הנשמה של כל יחיד
 הוא מקושר עם הנשמה הכללית של כל ההויה כולה, שממנה שואב כל היקום
 לכל פרטיו את אור השלמתו, ובדיעבד הוא להסיף אור בגשמה שליו ע"י התורה,
 החכמה, המצות, העבודה, המדות הטובות, בכל עת ורגע, ובכל רגע שאנו מוסיפים
 אור בגשמתנו, אם רק נשים דעתנו שלא על עצמנו בלבד אנו חשים כ"א על
 כל ההויה, כי כל פעל ד' למענתה, מוסיפים אנו ישלמה התיים בכל המדע,
 מוסיף על ידיו אומץ בעבודתו, והרשע מתחמקת רשעתו באיזה מדה, והרשע
 חשובה באים לו, ואפילו הבהמות החיות מתבסמות לפי ערכן, ואפילו הצידים
 הנגוסים להוק ולתקרב לתענוגות וטובותיהם, מיו וקדושת הנשמה ע"י גשמה
 אחת השמה לב באמת על הכלל כולה, ואין צריך לומר גודל האור שמתוסף
 בצוחות העליונות בנשמות, ובכל המדרגות של העולמות הרוחניים, שאין קץ
 לליפים והוד קדושתם חמדתם, זה נכון והגון לכל איש ביחוד מורע עם קדושה,
 וביותר היושב על אדמת קודש, ובפרט מי שזכו להסתופף בצלצת של עיר ד',
 שכל ההויה החמרית והרוחנית קשורה בה כקשר הענפים בגזע ושרוש.

א"י אברהם בר חמא

כלל גדול הוא, שאע"פ שהעולם יורד תמיד בירידה אחר ירידה,
 מ"מ אין זה כ"א מצד החיצוניות שלו, דהיינו שהמעשים והמדות נופלים
 ואינם בערך של דורות הראשונים מצד פרטיות הנשמות, אבל מצד הפנימיות, דהיינו
 כד-הכלל של כללות קדושת האומה כנסי, כל דור ודור מוסיף על הדורות
 הראשונים, מפני שהקדושה מצטרפת, ונמצא שהקדושה של מעוט תורה ומעשים
 טובים של דורות האחרונים מוסיפה אור לשעבר ג"כ, ועבירה אין לה פירות ולא
 צירוף, בסוד יתפרדו כל פועלי אור, ע"כ כללות האומה בתוכיותה היא מלאה
 יותר אור ד' מכפי הערך של העבר, אלא שאין הדבר נגלה לעין, עד בא משיח דקטו,
 ב"ב, שיצא מהיכל קן צפור, כלומר: מכל הקדושות שבכח יגלה בפועל,
 וראו כ"כ יחודא, וע"כ בזמן שהי רחוק מגאולה הי' אפשר לקליפה להתלבש
 באמונות רעות בפועל כמו ע"י וכשוקי, ומינות היא ג"כ אמונה רעה המציתה יותר
 רעה של ע"ה, וכשהיא בולעת איזה נפש טובת, היא אורו במצדדים ומצצת את
 דם החיים הרוחניים שבנשמתו, רח"ל, בסוד שממית בידיה תנפשו, אכל
 בזמן הקרוב לגאולה אין כח לקליפה להמציא אמנות רעות, כ"א להקליש
 ח"ו את אור האמונה בלב החלשים, וחלישות זו, אע"פ שהנלכדים בה
 זונגרים ששנו בתורת הים נמו טמטום ברשת, כאן דוד דעלה אין לה
 שום ערך של מציאות כלל כ"א חסרון הסברה והארת השכל והרגש, ע"כ מיד
 שמאירין להם בדרך ד', ע"פ דרכי שכל ישר והרגשות טובות, הולך האור ומאיר
 עליהם וסופם לחזור למקוב, והם שבי פשע ביעקב ואלהים יבא לציון גואל.

א"י אברהם בר חמא

אל יחשב אדם שאפשר להיות חיים ורוחניים בלא אור התורה, פשם
 שאי אפשר להיות בלא אור נאורי, בלא מזון ומשקה, עוד יותר ניותר
 מזה אי אפשר להיות בלא חיות התורה, נאם רואים אנו בני אדם
 לחוקים מן התורה ונטינו, פאמת מנות ורוחניותם היא נק לפי אותו
 הערך שהם קשורים אל התורה, או אל אותם שהם חיים תני התורה,
 או שיש בהם בסתר נשמתם, איזה אוצר של יצשה מהשפעת תני
 התורה, שאבותיהם זכו להם בדורות קדומים, ותלמידי חכמים
 העומדים בסוד ד' דינים עם נוי תורה גדון כל העם עם כלל התורה,
 הם מקנחים לקבל חיהם היסודיים על ידי שפעת סתרי תורה.

א"י אברהם בר חמא

זהו והנה לפי שרש זה, תחלת כל התניות - למעלה בפחות
 העליונים, וסופם למטה; אמנם פרט אחד יש שיוצא מן
 התחלה הנה, והוא מה שנוגע לקהירת האדם, כי ביה שרצה
 האדון יתברך שמו שיהיה תכלית לאדם לבחר במה שיתרצה
 מן הטוב ומן הרע, הנה עשהו בלתי תלוי בזה בולמו,
 נאדר בה, נתן לו כח להיות מניע לעולם עצמו ולב"ריתו,
 כפי מה שיבחר בתפצו.

א"י אברהם בר חמא

תורה. הוראה יצאה לישראל, לא חזון-לב, לא תכונה של התיצרות חיונית,
 לא התרגשות נפשית, לא התורה של איזה מעמד או מעמדים נפשיים פרטיים או
 כלליים, הראויים ליחיד או לציבור, לדור או לדורות, כ"אם הוראה, תורה המורה
 את המציאות, המורה את החיים, המורה את הנשמה, המורה את הגויה, המורה את
 הפרט, המורה את הכלל, המורה את הדור, המורה את העולם, המורה דור דורים,
 המורה עולמי עולמים.

א"י אברהם בר חמא